

Сварка

Валентин Бичко

Посварились баба й дід —
Чи пора зривати глід?
Баба каже:
— Ще не слід! —
Дід перечить:
— Зрілий плід!

Сперечались день і два,
Заболіла голова
І у баби, і у діда.
То їх в жар,
То в холод кида.
Баба каже,
Дід говорить,
А ніхто не переспорить...

От тоді й придумав дід:
— Запитать онуків слід!
Що нам, бабо, скажуть діти,
Те і будемо робити!

І питає першим дід:
— Онучата, ви мій рід,

Ну скажіть, скажіть, рідненькі,
Чи пора зривати глід?
Адже любите ви зроду,
Як той мед, варення з глоду!
— Так, пора, пора, пора! —
Закричала дітвора.

— Чуєш, бабо? Ну, то як?
Діти кажуть — вірний знак!

Баба кличе всіх до себе:
— Глід зривати ще не треба!
Іще слід йому поспіти!

Правда ж, милі мої діти?
Адже любите ви зроду,
Як той мед, варення з глоду!

— Так, бабусю! Правда! Так!
— Чуєш, діду? Вірний знак!

Дід кричить на онучат:
— Що ж це ви —
Туди й назад?
"Правда — баба",
"Правда — дід",—
Наче хвостиком
Той кіт!

Каже старшенький Тарас:
— Ви однакові для нас!
Ми обох вас любим дуже.
А варення нам байдуже! —

А маленьке онуча —
Галя,— бистреньке дівча,
Каже:
— Краще глід розгледіть
У саду біля куща!
Тут сходити недалечко.
І навіщо суперечка?

Стали наші баба й дід
Враз червоні, наче глід.
— Що ж, онуки в нас розумні.
Зразу видно дідів рід!

Дід сказав це, посміхнувся,
Бачить — хмуриться бабуса.
Щоб розвіять її сум,
Каже:
— Видно й бабин ум! —
Помирились баба й дід.
У саду осипавсь глід...